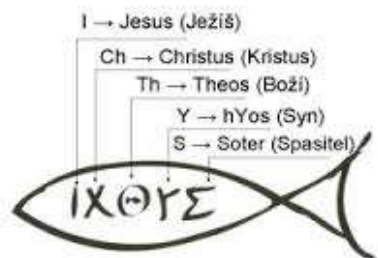

Z dnešního evangelia:

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajeď na hlubinu a spusťte síť k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytli. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim síť téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas – a také všech jeho společníků – nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním. (Lk 5,1-11)

řecký = ryba

K zamyšlení

Je učedník totéž co apoštol? Při označení dvanácti tyto pojmy splývají. Ale přesně řečeno, jde o rozdílné úlohy a stavy. Učedník je ten, kdo naslouchá a učí se. Nemá žádné zásadní úkoly. Apoštol je vyslanec, který naopak většinu věcí musí řešit bez podpory vedení např. firmy. Když se učedníci stali naplno apoštoly, mnozí pro Boha vydali všechnu svoji energii, mnoho vybudovali, položili život. Teprve těmato očima lze číst Žalm 138. Je to modlitba apoštola, který se opírá o Boha, ale sám pracuje. A nyní si lze položit otázku: Jsme my stále ještě

učedníky nebo jsme se již stali apoštoly, tedy lidmi ochotnými jít a pracovat pro Boží království? (vira.cz)

Modlitba

Nauč mě, Otče, hledat tě.

Po tobě dychtím, Bože, dej mi, ať dojdou k tobě blíž.

Ty kdybys nás opustil, znamenalo by to smrt!

Ty však nás neopouštíš, tvá dobrota je bez konce.

Kdo s čistým srdcem hledá tě, tomu se najít dáš.

Komu jsi dal, aby hledal tě, hledá tě, jak se náleží.

Nauč mě, Otče, hledat tě.

Před blouděním mě ochraňuj, ať nikoho a nic při tom

hledání než tebe nepotkám.

Budu-li hledat tebe jen, pak tebe, Otce naleznou.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- „Největší výzvou dneška je přemáhat lhostejnost, a tak společně zjednat pokoj, dobro, o které máme stále usilovat.“ (papež František 11. 1. 2016)
- Kdyby na světě vládla láska, byly by všechny zákony postradatelné. (Aristoteles)
- Nikdo není zbytečný na světě, kdo ulehčuje břemeno někomu jinému. (Ch. Dickens)

VÁCLAV

 č. 6. (2016)

7.2. 2016

5. neděle v mezidobí

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích

Zahradní 32/2,

410 02 Lovosice

webové stránky:

farnostlovosice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE Út – v 16.30 hod.
St – v 16.30 hod. **10.2. v kostele**
Čt – v 7.30 hod.
Pá – v 16.30 hod.
Ne – v 9.00 hod.

SULEJOVICE Ne – v 10.30 hod.

MILEŠOV Pá – v 9.00 hod.

VELEMÍN So – v 10.00 hod.

Pátky v postní době – v 16.30 h. křížová cesta

AKTIVITY V TÝDNU:

+ Modlitební skupina Út od 15.30 hod.

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 7.2.2016 – v 9.00 hod. poděkování za dar biřmování Marie Veroniky

v Sulejovicích – **v 10.30 hod.** za Alexandra Dluhoše
St 10.2.2016 – za farníky a spoluobčany s prosbou o dobré prožití postní doby

Čt 11.2.2016 - za † maminku

Pá 12.2.2016 - za † P. Hartmana

Ne 14.2.2016 – v 9.00 hod. za † rodiče, sestru, bratra a švagra

v Sulejovicích – **v 10.30 hod.** za † Ludmilu Kocovou

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

182. K čemu potřebují posvátná znamení liturgie ještě i slova?

Slavit liturgii znamená setkávat se s Bohem: dovolit mu jednat, naslouchat mu, odpovídat mu. Takové dialogy probíhají vždycky gesty i slovy.

Ježíš oslovoval lidi znameními a slovy. Stejně je tomu i v církvi, když kněz poukazuje na dary a říká: „Toto je moje tělo ... toto je kalich mé krve ...“ Pouhé toto Ježíšovo názorné slovo působí, že se ze znamení stávají svátosti: znamení, která sama působí to, co znamenají.

NĚKTERÉ PÁMÁTKY V TÝDNU

8. 2 – sv. Jeronýma Emilianiho,

Narodil se r. 1486 ve šlechtické rodině v Benátkách. Oblíbil si vojenskou dráhu a proti vůli rodičů vstoupil již v 15ti letech do armády. Byl cholerické povahy, energický a podnikavý. Stal se velitelem pevnosti, která padla, a on se ocitl v zajetí. Bylo mu kolem 24 let, když šel jako marnotratný syn do sebe. Očekávaje ve vězení smrt, prosil o pomoc Boží Matku, uctívanou jako útočiště hříšníků a pln lítosti také prosil: "Nejsladší Ježíši, nebuď mi soudcem, nýbrž Spasitelem!" Pak došlo k zázraku. V noci k němu prý přistoupila zahalená postava ženy, zbavila ho okovů, dala mu klíče a zmizela. Jeroným se dostal ven a namířil si to do Trevisa, kde okovy položil na oltář Panny Marie, kterou vzýval.

Celou událostí byl úplně změněn. Jako vězeň nereptal, ale modlil se, protože přijal Boží milost. Pak už šel za tím, co poznával jako nejlepší řešení. Vždy je nejdůležitější začít opravdově s Boží milostí spolupracovat.

Po svém obrácení se věnoval chudým, nemocným, sirotkům. Budoval pro ně domy a založil společnost, která se jim dále věnovala. Sídlo měla v Somasca, v severní části Itálie. Tam se Jeroným podruhé nakazil morem a zemřel. Bylo to roku 1537.

8. února – nez. pam. sv. **Josefíny Bakhity**, panny

10. února – **Popeleční středa – začátek postní doby – den přísného postu** (tento den újma v jídle se týká osob mezi 18. a 60. rokem života). Před každým

přijímáním svátosti oltářní je eucharistický půst 1 hodinu.

11. února – nez. pam. **Panny Marie Lurdské**, světový den nemocných

14. února – 1. neděle postní

Duchovní lékárnička

Pýcha

Na tomto místě se mluví o pokušení, které se také zhusta ukrývá za zdáním dobra. Člověk má péči o spásu bratří. S hlubokou starostí pozoruje jejich chyby. Domnívá se, že prozkoumal nejhlubší motivy těch druhých a že odhalil jejich nejskrytější problémy. Mluví o tom ustaraným tónem, aniž by si uvědomoval, že jeho pravým motivem není péče o druhé a solidarita s nimi. V tom případě by totiž zahalil jejich hřích mlčením, nebo by jej nesl spolu s nimi. Zde ale mluví z nutkání hrabat se v něčích temných stránkách. Vůbec si neuvědomuje, že tím, v čem se přehrabuje, je nakonec nějaká jeho vlastní, dosud nepoznaná a nepřijatá temná stránka. Vždycky je snazší promítnout ji na druhého, než ji objevit u sebe samého. Brání mu v tom vlastní pýcha. Slovo z knihy Kazatel, které se doporučuje použít proti tomuto pokušení, odhaluje projekci: Člověk by takovému našeptávání neměl popřávat sluchu, jinak by si totiž na druhé straně musel vyslechnout také to, jak ho zlehčuje jeho otrok. Náhle bude konfrontován s faktem, že druzí o něm říkají totéž a že špína, kterou sám rozvířil, umaže jeho samého, takže druzí snáze objeví jeho temné stránky.

BULA MISERICORDIAE VULTUS (TVÁŘ MILOSRDENSTVÍ),

4. - pokračování

Vybavují se nám významná slova svatého Jana XXIII. při zahájení koncilu, jimiž ukázal, kudy je třeba jít: „Nyní ale Kristova nevěsta místo tvrdosti upřednostňuje lék milosrdenství. Katolická církev prostřednictvím ekumenického koncilu pozvedá pochoděň náboženské pravdy a chce vystupovat jako laskavá matka pro všechny, která je dobrotivá, trpělivá, plná milosrdenství a přívětivá i vůči těm synům, kteří jsou od ní oddělení. Ke stejnému horizontu odkazoval také

blahoslavený Pavel VI., který při zakončení koncilu řekl: „Přejeme si podtrhnout to, že náboženstvím našeho koncilu byla přednostně láska (caritas). Dávný příběh o Samaritánovi byl vzorem pro spiritualitu tohoto koncilu. Na moderní lidský svět koncil vylévá řeku lásky a obdivu. Bludy jsou odsouzeny, ano, neboť co jiného vyžaduje láska nežli pravdu, ale osobám přísluší pouze napomenutí, respekt a láska: místo skličujících diagnóz se nabízejí povzbuzující léky; místo deprimujících předpovědí vycházela od koncilu směrem k současnému světu poselství vyjadřující důvěru. Hodnoty tohoto světa byly nejenom respektovány, ale také se k nim přistupovalo s uctivostí, úsilí světa bylo podpořeno, jeho aspirace byly očištěny a požehnány. Ještě jednu věc musíme připomenout: Veškeré toto naukové bohatství je zaměřeno výhradně jedním směrem, totiž ke službě člověku, ať už se nachází v jakýchkoli podmínkách, v jakékoliv vlastní slabosti, ve všem, co je pro jeho život nezbytné. S pocity vděčnosti za vše, co církev obdržela, a s odpovědností za úkol, který nás očekává, projdeme Svatou branou v plné důvěře, že nás provází zmrtvýchvstalý Pán, jenž je nám v našem putování stálou oporou. Duch Svatý, který vede kroky svých věřících, aby spolupracovali na díle spásy uskutečněné Kristem, ať vede a podporuje Boží lid a pomáhá mu, aby mohl kontempletovat tvář milosrdenství.

